

מסכת יומא

פרק ו'

א. שני שיעיריו יום הכפורים, מצויתו שייהיו שניין במראה ובקוּמָה וברםים ובלקיחתנו כאחד. ואף על פי שאיןו שניין, כשרין. לך אחיד היום ואחד למן, כשרין. מת אחיד מהן, אם עד שלא הגריל מות, יקח זוג לשני. ואם משגהריל מות, יביא זוג אחר וינגריל עליהם בתקלה, ויאמר, אם של שם מות, זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תקופה. ואם של עזיאל מות, זה שעלה עליו הגורל לעזיאל יתקיים תקופה. והשנוי ירעא עד שישתאב, וימכר ויפלו דמיו לנזבה, שאין חטא צבור מטה. רבי יהודה אומר, ימות. ועוד אמר רבי יהודה, נשבה הרים, ימות הפטלה. מת הפטלה, ישפה:

קדם:

ב. בא לו אצל שער הפטלה וסומה שמי ידיו עליו ומתוודה. וכך קייח אומר, אבא לשם, עוז פשעו חטאו לפניה עתה בית ישראל. אבא בשם, כפר נא לעונות ולפשעים ולחותאים, שעוז ופשעו ושותאו לחטאו לפניה עתה בית ישראל, כתוב בתורת משה עבך לאמר

(ויקרא טז), כי ביום זהה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתייכם לפניהם יי' ה'ת'רו. והכהנים והעם העומדים בערלה, כשהיו שומעים שם המפרש שהוא יוצא מפני כהן גדול, היו כורעים ומשפחים ונופלים על פניהם, ואומרם, ברוח שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ג. מסרו למי שהיה מולייכו. הכל כשרין להולייכו, אלא שעשו הכהנים גדולים קבוע ולא היה מביחין את ישראל להולייכו. אמר רבבי יוסי, מעשה והולייכו ערסלא, וישראל היה:

ד. וכבר עשו לו מפני הבבליים, שהיו מתלושים בשערו, ואומרים לו, תל ואיא, תל ואיא. מיקורי ירושלים היה מלון אותו עד סכה בראשונה. עשר סכונות מירושלים ועד ציק, תשעים ריס, שבעה ומאה לכל מיל:

ה. על כל סכה וסכה אומרים לו, הרי מזון והרי מים. מלון אותו מסכה למסכה, חוץ מאחרונה שבהו, שאיןו מגיע עמו לציק, אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו:

ו. מה היה עוזה, חולק לשון של זהירות, חציו קשור בפלע וחציו קשור בין שמי קרבנו, ודקפו לאחוריו, והוא מתגלגל ויורד, ולא היה מגיע לחצי הארץ עד שנעsha אברים אברים. בא ונישב לו תחת

סֶכֶה אַחֲרוֹנָה עַד שְׁתַחַשָּׂה. וּמְאִימָתִי מִטְמָא בָּגְדִים, מֵשִׁיצָא חֹזֶק לְחוֹמָת יְרוּשָׁלַיִם. רַבִּי שְׁמֻעֹן אָמֵר, מִשְׁעָת דְּחִיתּוֹ לְצָוק:

ז. בָּא לוּ אַצְלָ פָּר וְשָׁעֵיר הַגְּשָׁרֶפִין. קָרְעָנוּ וְהֹצִיאָ אֶת אַמּוּרֵיכֶן, נִתְנָנוּ בְּמִגִּיס, וְהַקְטִירָנוּ עַל גְּבֵי הַמְזֻבָּה. קָלְעָנוּ בְּמִקְלָעוֹת, וְהֹצִיאָנוּ לְבֵית הַשְּׁרֶפֶה. וּמְאִימָתִי מִטְמָאִין בָּגְדִים, מֵשִׁיצָא חֹזֶק לְחוֹמָת הַעֲזָרָה. רַבִּי שְׁמֻעֹן אָמֵר, מִשְׁיִצְתָּה הָאוֹר בְּרַבָּנוּ:

ח. אָמְרוּ לוּ לְכַהּוּ גָדוֹל, הַגְּיֻעַ שְׁעֵיר לְמִזְבֵּחַ. וּמִבֵּין הַיוֹיְדָעִין שַׁהְגִּיעַ שְׁעֵיר לְמִזְבֵּחַ, דְּרֶכֶйוֹת הַיוֹיְדָעִין, וּמִגִּיפִּין בְּסֻזְרִין, וּיְדָעִין שַׁהְגִּיעַ שְׁעֵיר לְמִזְבֵּחַ. אָמֵר רַבִּי יְהוֹנָה, וְהָלָא סִמְןָ גָדוֹל הִיה לָהֶם, מִירוּשָׁלַיִם וְעַד בֵּית חְדוּדָה שֶׁלְשָׁה מִילִין. הַוְלָכִינוּ מִיל, וְחַזְרִינוּ מִיל, וְשׂוּהִינוּ כִּדי מִיל, וְיְזָקָעִינוּ שַׁהְגִּיעַ שְׁעֵיר לְמִזְבֵּחַ. רַבִּי יְשָׁמְעָאל אָמֵר, וְהָלָא סִמְןָ אַחֲרָה הִיה לָהֶם, לְשׁוֹן שֶׁל זְהֹרִית הִיה קָשָׁור עַל פְּתַחַו שֶׁל הַיּוֹכֵל, וּכְשַׁהְגִּיעַ שְׁעֵיר לְמִזְבֵּחַ הִיה הַלְשׁוֹן מִלְבֵין, שְׁבָאָמֵר (ישעה א), אִם יְהִי חַטָּאתְכֶם כְּשַׁנִּים כְּשַׁלְגִּים יְלַבְּינָה: